

1

Als ik wakker word, dreunt mijn hoofd als een slagwerk-
orkest. Waar ben ik? Wat is er gebeurd? En waarom lig ik
op een matras zo hard als een rotswand, op een bed dat
nog geen armlengte breed is? Als ik me twee keer om-
draai, lig ik op de grond.

De grond.

Vlak voordat ik werd neergeslagen.

Plots vallen alle verdwaalde beelden op hun plaats.

Het applaus van de dragshow.

Melanie in het publiek.

Mijn donkere kantoor daarna, waar ze hartjes in mijn
billen drukte met een brede, harde riem en fluisterde dat
ze me wilde, bij mij thuis. Want Melanie Tolhuis stelt geen
vragen, ze commandeert en ik volg – zolang niemand het
kan zien tenminste.

In de parkeergarage was me de zwarte auto opgeval-
len, maar mijn voeten voelden zo zwaar van de stiletto's
en mijn hoofd zo licht van alles waar ik naar verlangde
– de witte lakens van mijn bed, haar hand samengebald
in mijn haar, terwijl ze me naar de rand zou drijven en
weer terug – dat ik de mannen niet eens hoorde aankom-
men.

Ik zag de zonnebrillen en de zwarte pakken pas toen
het te laat was.

Twee ijsblauwe ogen boven de mijne, helder als de
lichtringen om een zwart gat. 'Kijk nou eens,' hoorde ik
Joël zeggen. 'Volgens mij heb ik een prins gevangen.'

Ergens in de verte schreeuwde Melanie.

Toen werd ik het duister in getrokken, het verraderlijke duister van de ogen van Joël.

Joël Beaumont.

De rát.

Ik duw mezelf overeind, nog altijd met een pijnlijk bonzend achterhoofd. Er is niemand in de kamer en natuurlijk zijn mijn zakken leeg. Geen telefoon, geen portemonnee, geen sleutels, niets. De deur ga ik niet eens proberen. Ik kan zo wel raden dat die op slot zit. Met een of twee kerels van formaatje Dwayne Johnson aan de andere kant.

Ik kijk om me heen.

De kamer is halfmond, volgepropt met de smakeloze nep-chic die je vindt in zakenhotels langs de snelweg. Olijfgroene muren, een golvende wasbak, een futuristische, glazen tube midden in de ruimte – een douchecabine zie ik, zo lek als een zeef, want overal op de vloer zitten vieze vochtvlekken. Verder heeft de kamer maar één raam, een ronde cirkel van gebold glas, waardoor het lijkt alsof ik in een duikboot zit, of een vissenkomp, twintig verdiepingen boven een kronkelende knoop van snelwegen.

Het is dus echt waar.

Ik ben ontvoerd en beroofd en opgesloten. En mijn gevangenis is de weezinwekkendste van allemaal: een snelweghotel voor middenmanagers.

Ik voel iets bijtends achter in mijn keel, maar ik probeer het weg te slikken, me te concentreren op mijn ademhaling, drie seconden in, zes uit.

Iedere miljardair wordt getraind op dit soort situaties, dat is waarom ik als kind meer tijd heb doorgebracht met privéchauffeurs dan met leeftijdsgenoten. Waarom ik als

puber werd weggeborgen op een Engelse *private school*, beschermd door hekken, camera's en een leger van Tibetaanse waakhonden.

'De mislukkelingen van deze wereld zijn arm omdat ze geld als hun vijand zien en andere mensen als hun vrienden, terwijl het exact andersom is,' zei mijn vader altijd. En: 'Geef nooit toe aan de eisen van je ontvoeders, want voor je het weet sta je een miljoen af te rekenen voor een oudtante derde graad die ze ergens van straat hebben geplukt.'

Kortom, van mijn vader hoef ik, zoals gewoonlijk, geen hulp te verwachten. Als ik levend uit deze situatie wil komen dan ben ik op mezelf aangewezen en de paar lessen die ik me van vroeger herinner: word je onverhoeds toch in een zwart busje getrokken, zorg dan dat je kalm blijft en zo snel mogelijk achterhaalt wat je ontvoeders van je willen.

Meestal is dat eenvoudig genoeg: een ordinaire zak geld. Maar iets zegt me dat het Joël om meer te doen is dan dat. Dat hij iets najaagt wat verder terug ligt in de tijd, een tijd die alleen hij en ik ons nog kunnen herinneren.

Zelfs Melanie, die me in meer onverhulde rauwheid heeft gezien dan wie dan ook, heb ik bij mijn verleden met Joël weggehouden. Niet omdat ik haar wantrouw of omdat ik oneerlijk van aard ben. Het is puur een stukje gezond verstand, de wijsheid die iedere man als kleine jongen leert: als je geen klappen wil krijgen van je vader of de bullebakken op het schoolplein, dan moet je leren werken op een *need to know basis*. Niet iedereen hoeft je ware gezicht te kennen, alles van je te weten. Soms is het voordeliger om bepaalde zaken in de schaduw te houden,

of in een net ander licht te draaien. Wat telt, is vasthouden aan je eigen waarheid, diep vanbinnen.

Dat, en niets anders, maakt het verschil tussen falen of het halen.

Er klinkt gemorrel aan de deur en voordat ik kan opstaan en mezelf kan fatsoeneren – mijn hele pak zit onder de lelijke kreukels en vlekken – hoor ik het geratel van een serveerwagen. Er wordt een zilver karretje naar binnen gereden, voortgeduwd door een kolos van een vent, die met ingetrokken nek net onder het plafond past.

‘Uw avondeten, meneer,’ zegt hij, met een stem die precies zo klinkt als zijn gezicht eruitziet: alsof iemand wat rudimentaire vormen uit een stuk graniet heeft gehakt. Toch zijn de gebaren die hij maakt van een bijna verontschuldigende hoffelijkheid. ‘En uw lunch. En ontbijt. En twee tussendoortjes. Ze hadden u niets gegeven, meneer, dus ik dacht...’

‘Dat is heel vriendelijk gedacht van je,’ zeg ik en vlug kijk ik of ik iets kan vinden om onze relatie te bestendigen, want dit zijn de mensen die het verschil kunnen maken in een kidnapsituatie: die ene bewaker die je goedgezind is, de schoonmaker met wie je een band hebt opgebouwd. Mijn blik blijft haken achter een naambordje, naast het borstzakje met zijn zonnebril. ‘... Patrick.’

Direct krabt Patrick verlegen in zijn immense nekpartij. ‘O, ’t is een kleinigheid, meneer,’ zegt hij. ‘Ik bedoel, het eten was toch gemaakt en er wordt al zoveel weggegooid in de wereld en...’

Even voel ik een opmaat naar victorie omdat ik zo rap vooruitgang heb geboekt in het charmeren van mijn bewaker, maar dan valt mijn oog op wat Patrick net ‘eten’

heeft genoemd en sterft de triomf een voortijdige dood in mijn borst.

Op de serveerwagen staat een pak cruesli, naast een karton volle melk.

Drie witte boterhammen met kaas.

En het ergste, in een met vet doordrenkte doos op de onderste tree van het karretje: mijn avondeten. Een pizza zo groot als een autowiel.

Weer voel ik het bijtende gevoel uit mijn maag opkomen, maar ik roep mezelf tot de orde. Ik ben Hero van Esper, enige erfgenaam van een miljardenimperium, gehard door een leven in de internationale zakentop en vijfendertig jaar liefdeloze opvoeding, en ik laat me niet vloeren door een stel suikers en verzadigde vetzuren. ‘Je hebt niet toevallig iets lichters, met eiwitten?’ weet ik uit te brengen, met niet meer dan een kleine rimpeling in mijn stem. ‘Ik volg een erg specifiek dieet met mijn personal trainer en...’

‘Bootsma!’ klinkt het op dat moment. Dat zal de collega-spierbundel van Patrick zijn, aan de andere kant van de deur. Dit is mijn laatste kans.

Ik doe een stap in de richting van mijn bewaker. ‘Patrick,’ fluister ik. ‘Alsjeblieft. Ik train zeven dagen per week om in conditie te blijven. Een man als jij... Patrick..!’

Maar hij draait zich al om, zijn blik aandoenlijk kinderlijk aan de neuzen van zijn schoenen geplakt. ‘U kunt uw vuile kleren bij de deur hangen, meneer,’ mompelt hij. ‘Dan neem ik ze vanavond mee naar de stomerij, meneer.’

‘Patrick!’ probeer ik voor de laatste keer, wanhopig, want wat kunnen mijn kleren me schelen als ik hier straks met een geruïneerde buikontrek zit, te gezwollen om nog

in mijn handgestikte pantalons te passen? 'Hoelang moet ik hier blijven? Waar is Joël? Wat wil hij van me? Patrick!'

Maar het is zinloos. Patrick heeft de kamer verlaten.

Bij de deur hoor ik het elektronische slot zoemen.

De dagen erna krijg ik niet bijster veel meer uit Patrick.

Twee keer per dag komt hij me eten brengen, 's ochtends vroeg en aan het einde van de middag. Maar een gesprek zoals we hadden op de eerste dag zit er niet meer in.

Ik neem aan dat hij op zijn kop heeft gekregen, omdat hij de eerste dag zo bleef dralen in mijn kamer, want zelfs op een eenvoudig 'goedemorgen' reageert hij als wanneer ik hem zou bekogelen met een serie werpmessen: met een vliegensvlugge vluchtreflex.

Goed, tot zover mijn plan. En mijn hoop op een antwoord van Joël. Vermoedelijk is dit de strategie die mijn aartsvijand heeft gekozen: een fysieke en mentale foltering, zodat hij mij over een week, of een maand, of een jaar, of wanneer hij me ook tevoorschijn denkt te halen uit deze olijfgroene hel, in één beweging kan breken.

Maar zo makkelijk laat Hero van Esper zich niet vloeien. En zeker niet door die nietswaardige levensvorm van een Joël. Dus doe ik wat iedere held doet die op lafhartige wijze is verraden en in een zanderige put is gegooid of in een Siberische kerker onder twintig meter sneeuw.

Ik train.

Duizend push-ups en crunches, iedere ochtend, met mijn voeten vastgehaakt onder het goedkope IKEA-bed, terwijl ik ondertussen Joëls gezicht als een rode lap voor mijn ogen houd.

Joël, met zijn neppe glimlach.

Zijn stompzinnige, perfect rechthoekige rotkop.

Wat die verhalen over helden echter vergeten te vermelden, is hoe ondragelijk de verveling is in de tussentijd. Normaal gesproken zijn mijn dagen gevuld met afspraken, reizen, verstrooiing, maar hier, in deze kamer, kan ik geen kant op. Er zijn geen boeken, geen kranten, geen televisie en ik ben niet gewend om alleen te zijn met mijn gedachten, met stilte. Het maakt me gejaagd en onrustig, als een leeuw in de dierentuin die rondjes trekt in zijn eigen spoor.

Ik probeer wisseldouches te nemen – warm en koud – maar ik merk dat het harde water en de hotelzeep mijn huid en haar uitdrogen en ik mis mijn hydraterende lotions, mijn verkoelende oogmaskers en mijn siliconenvrije shampoo met amberolie en witte thee. Alles wat ik heb zijn de goedkope blokken zeep in papier, een harde plastic kam die mijn haarvezels splijt en een aftershavelotion die zo idioot veel alcohol bevat dat ik mijn gezicht zichtbaar zie verouderen in de spiegel.

Mijn andere idee is om wat langer en vaker te slapen, maar ook dat werkt averechts. Het maakt me enkel slomer en suffer, terwijl ik juist scherp wil blijven, voorbereid op de confrontatie met Joël. Ik weet niet wanneer hij binnenstapt, of hij überhaupt binnenstapt, maar als het moment daar is, dan moet ik hier staan in opperste staat van paraatheid: helder, sterk en gewapend met de scherpste kant van mijn intellect. Ik kan het me niet veroorloven om mijn aandacht te laten verslappen. Om met iets anders bezig te zijn dan wraakgedachtes.

Maar hoelang kun je verongelijkt op bed liggen voordat zelfs wraaklust gaat vervelen? Joël is niet hier, ik weet niet eens of hij wel in het hotel is, terwijl er wel een andere tegenwoordigheid is, een aanwezigheid op mijn lichaam

die ik met geen mogelijkheid kan negeren: de kooi van Melanie.

Het is de regenboogkleurige kooi van staal waarin ze me een paar dagen geleden heeft opgesloten en waar zij als enige de sleutel van heeft. Ik vermoed dat ze me wilde bevrijden, dat we dicht bij de ontknoping van ons spel waren toen Joël opdook in de parkeergarage. Waardoor ik nu als het ware dubbel gevangen zit: niet alleen in dit hotel, maar ook in Melanies constructie. Want geloof me, ook uit deze regenboogkleurige gevangenis heb ik me op alle mogelijke manieren geprobeerd te bevrijden, maar meer dan een vingertop krijg ik niet tussen de spijlen gewrongen.

Al is het geen geheel onprettige kwelling om haar voortdurende greep te voelen, herinnerd te worden aan haar tergende afstand en nabijheid. Seks is voor mij nooit een daad van lange adem geweest, of met ruimte voor veel individuele details. Het was eerder een kwestie van kortstondig verlangen, het plezier van jacht en vangst of, zo begrijp ik nu, mijn onvermogen om er meer van te maken dan dat.

En om wederzijdse verwachtingen te communiceren.

En me werkelijk kwetsbaar op te stellen.

En nog een hele rits klachten die ik zonder weerwoord probeer te incasseren. Niet alleen omdat ik een betere man wil worden – geïnformeerd en zelfkritisch, bewust van mijn positie en aangeboren privileges – ik wil ook voorkomen dat ik Melanie weer boos maak en een strafverlenging oploop die erectie-gerelateerd is.

Maar vanzelfsprekend vooral vanwege dat eerste.

Mijn hand dwaalt lager, zonder dat ik het doorheb, want zelfs hierin heeft de uitdaging van onthouding mijn

zinnen op scherp gezet: de toppen van mijn vingers zijn genoeg om mijn hele lichaam tot leven te wekken, om de knelling van de kooi te voelen rond mijn erectie.

Ik denk aan de middag, waarop Melanie me te lijf ging in mijn eigen kantoor, me tegen het tapijt drukte met haar kleine, vierkante lichaam. Haar handen om mijn nek en haar schoot tegen mijn kruis – pijn en begeerte tegelijk, zoals ze alles in mijn leven aan het wankelen heeft gebracht met haar stormachtige woede, haar felle oog voor alles wat echt is en wat niet.

Ik merk Patrick pas op als hij beleefd kucht.

Hij staat bij de deur, zijn ogen beleefd van me afgewend. In zijn potige knuisten houdt hij een zwarte tas vast die verdraaid veel wegheeft van een bodybag.

Met rode wangen schiet ik overeind. Heeft mijn vader geweigerd om losgeld te betalen? Komt Patrick me nu doden? ‘Patrick...’ zeg ik. Mijn ogen voelen droog.

Patrick kijkt me nog altijd niet aan. ‘Eh... sorry, meneer,’ zegt hij. ‘Ik had eh... moeten kloppen, meneer. Maar eh...’ Hij steekt de bodybag naar me uit, wat me doet realiseren dat dit óf een moord wordt omlijst door oprechte excuses, óf misschien toch geen moord. ‘Hij wil u zien, meneer.’

‘Hij, wie?’ vraag ik, volstrekt overbodig, want er is maar één iemand die me wil zien. Eén iemand die verantwoordelijk is voor deze hele langdradige foltering.

Ik stap uit bed en steek mijn hand uit naar de zak.

Die geen bodybag is, maar een levering vers wasgoed, precies zoals Patrick beloofd had.

‘Een kwartier, meneer,’ zegt hij. ‘Dan kom ik u halen, meneer.’

Pas als hij weg is, ontdek ik dat hij iets tussen mijn
schone kleren heeft verborgen.

Het is een zakje amandelen, 21 gram eiwit per honderd
gram.